

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 18. júla 2013*

„Článok 56 ZFEÚ — Slobodné poskytovanie služieb — Smernica 2005/29/ES — Nekalé obchodné praktiky — Ochrana spotrebiteľa — Viazané ponuky zahŕňajúce aspoň jednu finančnú službu — Zákaz — Výnimky“

Vo veci C-265/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Hof van beroep te Brussel (Belgicko) z 22. mája 2012 a doručený Súdnemu dvoru 29. mája 2012, ktorý súvisí s konaním:

Citroën Belux NV

proti

Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF),

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia M. Berger, A. Borg Barthet (spravodajca), E. Levits a J.-J. Kasel,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. apríla 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Citroën Belux NV, v zastúpení: S. Willemart, C. Smits, T. Balthazar, D. De Keyzer a A. Destrycker, advocation,
- Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF), v zastúpení: D. Dhaenens a R. Vermeulen, advocation,
- belgická vláda, v zastúpení: T. Materne a J.-C. Halleux, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. van Beek, splnomocnený zástupca,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* Jazyk konania: holandčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 9 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, s. 22), a článku 56 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Citroën Belux NV (ďalej len „Citroën“) a Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF) (Združenie poisťovacích a finančných maklérov), ktorého predmetom je obchodná praktika spoločnosti Citroën spočívajúca v ponuke šesťmesačného bezplatného poistenia Omnium pri kúpe vozidla značky Citroën, ktorú FvF považuje za nekalú.

Právny rámec

Právna úprava Únie

- 3 Odôvodnenie 9 smernice 2005/29 znie:

„... Finančné služby a nehnuteľnosti si z dôvodu svojej komplexnosti a im vlastným vážnym sprievodným rizikám vyžadujú podrobné požiadavky, vrátane pozitívnych povinností pre obchodníkov. Z tohto dôvodu sa táto smernica nedotýka práva členských štátov prekročiť v oblasti finančných služieb a nehnuteľností z dôvodu ochrany ekonomických záujmov spotrebiteľov rámec jej ustanovení. ...“

- 4 Článok 3 smernice 2005/29, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, v odsekoch 1 a 9 stanovuje:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom tak, ako sú ustanovené v článku 5, pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie vo vzťahu k produktu.

...

9. Vo vzťahu k ‚finančným službám‘ definovaným v smernici [Európskeho parlamentu a Rady] 2002/65/ES [z 23. septembra 2002 o poskytovaní finančných služieb spotrebiteľom na diaľku a o zmene a doplnení smernice Rady 90/619/EHS a smerníc 97/7/ES a 98/27/ES (Ú. v. ES L 271, s. 16; Mim. vyd. 06/004, s. 321)] a vo vzťahu nehnuteľnostiam môžu členské štáty ukladať požiadavky, ktoré sú reštriktívnejšie alebo normatívnejšie ako táto smernica v oblasti, ktorú aproximuje.“

- 5 Podľa článku 2 písm. b) smernice 2002/65 je pojem „finančná služba“ definovaný ako „každá služba bankového, úverového, poisťného, osobného dôchodkového, investičného alebo platobného charakteru“.

Belgická právna úprava

- 6 Článok 72 zákona zo 6. apríla 2010 o obchodných praktikách a ochrane spotrebiteľa (*Belgisch Staatsblad* z 12. apríla 2010, s. 20803, ďalej len „zákon zo 6. apríla 2010“) stanovuje:

„§ 1. Zakazuje sa každá viazaná ponuka predložená spotrebiteľovi, ktorej aspoň jedna zložka je finančnou službou a ktorú ponúka podnik alebo viaceré podniky konajúce so spoločným zámerom.

§ 2. Odchyľne od § 1 však viazanú ponuku možno predložiť, ak ide o:

1° finančné služby predstavujúce jeden celok,

pričom kráľ môže na návrh príslušných ministrov a ministra financií určiť služby ponúkané v odvetví financií, ktoré predstavujú jeden celok;

2° finančné služby a drobné výrobky a služby uznávané obchodnými zvyklosťami;

3° finančné služby a poukážky umožňujúce účasť na povolených lotériách;

4° finančné služby a predmety s nezmazateľnými a jasne viditeľnými reklamnými nápismi, ktoré sú samy osebe nepredajné, pod podmienkou, že ich nadobúdacia cena stanovená podnikom nepresiahne 10 eur bez DPH [(daň z pridanej hodnoty)] alebo 5 % bez DPH z predajnej ceny hlavného tovaru alebo hlavnej služby, s ktorými sú dodávané. Sadzba vo výške 5 % sa uplatní, ak suma zodpovedajúca tejto percentuálnej sadzbe presiahne 10 eur;

5° finančné služby a farbotlač, nálepky a iné obrázky s minimálnou obchodnou hodnotou;

6° finančné služby a poukážky, ktoré po kúpe určitého počtu výrobkov alebo služieb zakladajú právo na výrobok alebo službu zadarmo alebo na zľavu z ceny pri nákupe podobného výrobku alebo služby, pričom táto výhoda musí byť poskytnutá tým istým podnikom a nesmie prevyšovať tretinu ceny pôvodne nadobudnutých výrobkov alebo služieb.

Na poukážkach musí byť uvedená prípadná platnosť poukazu, ako aj podmienky ponuky.

Ak podnik zruší svoju ponuku, spotrebiteľ má nárok na ponúknutú výhodu v pomere k nákupom, ktoré uskutočnil.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 7 Citroën je spoločnosť, ktorá do Belgicka dováža vozidlá značky Citroën. Svoj tovar predáva prostredníctvom siete autorizovaných distribútorov.
- 8 Dňa 10. decembra 2010 spoločnosť Citroën odštartovala reklamnú kampaň na tému „Chcem všetko“. Táto kampaň prebiehala minimálne do konca februára 2011.
- 9 Reklamná ponuka znela takto:

„6 mesiacov Omnium zdarma“ platí pre každé komplexne uzatvorené poistenie počas prvého roka. Platí aj pre všetky súkromné a úžitkové vozidlá, ktoré predávajú oficiálni distribúteri značky Citroën, s výnimkou predvádzacích vozidiel a vozidiel na prenájom. Platia podmienky uzatvorenia poistenia Citroën. Poistenie Citroën predstavuje produkt spoločnosti Servis-Versicherungs-NV, ktorý bol povolený pod číslom 1396. PSA Finance Belux NV pôsobí (na základe CBFA č. 019.653A) ako

poisťovací agent pre Servis-NV. Distributéri značky Citroën, ktorých uznala CBFA, pôsobia ako poverení zástupcovia pre spoločnosť PSA Finance Belux NV... Táto ponuka poistenia nie je podmienená nadobudnutím iných produktov alebo služieb než vozidla, ktoré má byť poistené.“

- 10 FvF sa domnievalo, že táto mimoriadna ponuka v rámci autosalónu, pokiaľ ide o ponuku šesťmesačného bezplatného poistenia Omnium pri kúpe vozidla značky Citroën, predstavuje zakázanú viazanú ponuku. Listom z 22. decembra 2010 na to upozornilo spoločnosť Citroën.
- 11 Spoločnosť Citroën listom z 23. decembra 2010 odpovedala, že ponuka platí pre každé nové uzatvorenie poistenia Omnium na jeden rok, a nie iba pri kúpe nového vozidla značky Citroën. Podľa spoločnosti Citroën neexistuje nijaká väzba medzi šesťmesačným bezplatným poistením Omnium a kúpou nového vozidla tejto značky.
- 12 FvF 18. januára 2011 navrhlo, aby Rechtbank van koophandel te Brussel nariadil ukončiť túto obchodnú prax z dôvodu, že odporuje článku 72 ods. 1 zákona zo 6. apríla 2010.
- 13 Rechtbank van koophandel te Brussel sa v rozsudku z 13. apríla 2011 vydanom v prvostupňovom konaní domnieval, že sporná ponuka je viazanou ponukou v zmysle článku 2 bodu 27 zákona zo 6. apríla 2010 adresovanou potenciálnym kupujúcim nových vozidiel. Rozhodol, že táto ponuka je viazanou ponukou, ktorá je podľa článku 72 ods. 1 tohto zákona zakázaná, že je v rozpore s čestnými trhovými praktikami a v dôsledku toho je zakázaná podľa článku 95 tohto istého zákona.
- 14 Spoločnosť Citroën podala proti tomuto rozsudku odvolanie na Hof van beroep te Brussel. Vnútroštátny súd sa domnieva, že sporná ponuka je viazanou ponukou a že v očiach priemerného spotrebiteľa je získanie šesťmesačného bezplatného poistenia Omnium v skutočnosti podmienené kúpou nového vozidla značky Citroën.
- 15 Vnútroštátny súd pripomína, že podľa článku 3 ods. 9 smernice 2005/29 môžu členské štáty v súvislosti s finančnými službami a nehnuteľnosťami ukladať požiadavky, ktoré sú reštriktívnejšie alebo normatívnejšie, než stanovuje táto smernica. Domnieva sa, že toto ustanovenie možno vykladať tromi rôznymi spôsobmi. Podľa prvého výkladu je zákaz viazanej ponuky zahŕňajúcej finančnú službu v súlade so smernicou 2005/29 bez ohľadu na to, či finančná služba je alebo nie je hlavnou zložkou ponuky. Podľa druhého výkladu je zákaz takejto ponuky v súlade so smernicou iba v prípade, že finančná služba je určujúcou zložkou viazanej ponuky. Tretí výklad vedie ku konštatovaniu, že takýto zákaz nie je v súlade s uvedenou smernicou, keďže jej článok 3 ods. 9 ako výnimka zo zásady úplnej harmonizácie sa musí vykladať reštriktívne. Vnútroštátny súd sa napokon pýta na súlad zákona zo 6. apríla 2010 s článkom 56 ZFEÚ.
- 16 Za týchto okolností Hof van beroep te Brussel rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
 - „1. Má sa článok 3 ods. 9 smernice 2005/29/ES vykladať v tom zmysle, že bráni takému ustanoveniu, akým je článok 72 zákona... zo 6. apríla 2010, ktorý – s výnimkou prípadov, ktoré sú v zákone taxatívne uvedené – vo všeobecnosti zakazuje každú viazanú ponuku predkladanú spotrebiteľovi, pokiaľ je aspoň jedna jej zložka finančnou službou?
 2. Má sa článok 56 ZFEÚ, ktorý upravuje voľný pohyb služieb, vykladať v tom zmysle, že bráni takému ustanoveniu, akým je článok 72 zákona... zo 6. apríla 2010, ktorý – s výnimkou prípadov, ktoré sú v zákone taxatívne uvedené – vo všeobecnosti zakazuje každú viazanú ponuku predkladanú spotrebiteľovi, pokiaľ je aspoň jedna jej zložka finančnou službou?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 17 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 9 smernice 2005/29 vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniu členského štátu, ako je ustanovenie dotknuté vo veci samej, ktoré – s výnimkou prípadov, ktoré sú v zákone taxatívne uvedené – vo všeobecnosti zakazuje každú viazanú ponuku predkladanú spotrebiteľovi, ktorej aspoň jedna zložka je finančnou službou.
- 18 Ako vyplýva z bodu 50 rozsudku z 23. apríla 2009, VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, Zb. s. I-2949), Súdny dvor rozhodol, že viazané ponuky predstavujú obchodné konanie, ktoré patrí jednoznačne do oblasti obchodnej stratégie hospodárskeho subjektu a priamo súvisí s podporou odbytu a predajom, takže tieto ponuky predstavujú obchodné praktiky v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2005/29 a v dôsledku toho patria do jej pôsobnosti.
- 19 Z toho vyplýva, že viazané ponuky, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou a ktoré sú predmetom zákazu dotknutého vo veci samej, sú takisto obchodnými praktikami v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2005/29, a preto podliehajú požiadavkám stanoveným touto smernicou.
- 20 V tejto súvislosti treba ďalej pripomenúť, že keďže smernica o nekalých obchodných praktikách v zásade úplne harmonizuje pravidlá týkajúce sa nekalých obchodných praktík podnikov voči spotrebiteľom, členské štáty, ako to výslovne stanovuje článok 4 tejto smernice, nemôžu prijať prísnejšie opatrenia než tie, ktoré stanovuje uvedená smernica, a to ani s cieľom dosiahnuť vyššiu úroveň ochrany spotrebiteľa (pozri rozsudok zo 14. januára 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, Zb. s. I-217, bod 41 a citovanú judikatúru).
- 21 Článok 3 ods. 9 smernice 2005/29, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, však zavádza výnimku z cieľa úplnej harmonizácie, predovšetkým pokiaľ ide o finančné služby v zmysle smernice 2002/65.
- 22 Z odôvodnenia 9 smernice 2005/29 pritom vyplýva, že finančné služby a nehnuteľnosti si z dôvodu svojej komplexnosti a vážnych sprievodných rizík, ktoré sú im vlastné, vyžadujú podrobné požiadavky vrátane pozitívnych povinností pre obchodníkov. Tiež sa v nej uvádza, že v súvislosti s týmito službami sa táto smernica uplatňuje bez ohľadu na možnosť členských štátov prijať opatrenia presahujúce jej ustanovenia, aby chránili ekonomické záujmy spotrebiteľov.
- 23 Pod pojmom „finančná služba“ v zmysle smernice 2002/65 treba rozumieť „každú službu bankového, úverového, poisťného, osobného dôchodkového, investičného alebo platobného charakteru“. Zákon zo 6. apríla 2010 v článku 2 bode 24 používa rovnakú definíciu finančných služieb. Z toho vyplýva, že viazané ponuky, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou, ako sú ponuky zakázané vo veci samej, patria do pôsobnosti článku 3 ods. 9 smernice 2005/29.
- 24 Podľa tohto ustanovenia členské štáty v súvislosti s finančnými službami môžu ukladať požiadavky, ktoré sú reštriktívnejšie alebo normatívnejšie než požiadavky stanovené v tejto smernici.
- 25 Okrem toho treba uviesť, že znenie článku 3 ods. 9 smernice 2005/29 sa bez ďalšieho spresnenia obmedzuje na priznanie možnosti členským štátom prijať prísnejšie vnútroštátne pravidlá týkajúce sa finančných služieb. Nestanovuje teda nijakú hranicu, pokiaľ ide o rozsah obmedzenia vnútroštátnych pravidiel prijatých v tejto súvislosti, ani kritériá týkajúce sa miery komplexnosti a rizika, ktoré musia uvedené služby predstavovať, aby sa stali predmetom prísnejších pravidiel. Zo znenia tohto ustanovenia navyše nevyplýva, že reštriktívnejšie vnútroštátne pravidlá sa môžu týkať iba viazaných ponúk pozostávajúcich z viacerých finančných služieb alebo že môžu upravovať iba viazané ponuky, ktorých hlavnou zložkou je finančná služba.

- 26 Na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť Citroën, teda nie je potrebné obmedziť uplatniteľnosť článku 3 ods. 9 smernice 2005/29 na viazané ponuky pozostávajúce z viacerých finančných služieb alebo na viazané ponuky zahŕňajúce komplexné finančné služby.
- 27 Takýto výklad je v súlade s cieľom, ktorý sleduje uvedené ustanovenie. Odôvodnenie 9 smernice 2005/29 totiž členským štátom výslovne priznáva možnosť v súvislosti s finančnými službami prijať normatívnejšie opatrenia na zabezpečenie vyššej úrovne ochrany spotrebiteľa. Zámerom normotvorcu Únie je teda ponechať členským štátom právomoc samostatne posúdiť reštriktívnu povahu, ktorú zamýšľajú dať týmto opatreniam, a priznať im v tejto súvislosti rozhodovací priestor, ktorý môže viesť až k vydaniu zákazu.
- 28 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať, že článok 3 ods. 9 smernice 2005/29 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni ustanoveniu členského štátu, ako je ustanovenie dotknuté vo veci samej, ktoré – s výnimkou prípadov, ktoré sú v zákone taxatívne uvedené – vo všeobecnosti zakazuje každú viazanú ponuku predkladanú spotrebiteľovi, ktorej aspoň jedna zložka je finančnou službou.

O druhej otázke

- 29 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 56 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniu členského štátu, akým je ustanovenie dotknuté vo veci samej, ktoré – s výnimkou prípadov, ktoré sú v zákone taxatívne uvedené – vo všeobecnosti zakazuje každú viazanú ponuku predkladanú spotrebiteľovi, ktorej aspoň jedna zložka je finančnou službou.
- 30 Pokiaľ ide o prípustnosť druhej otázky, FvF sa domnieva, že táto otázka je neprípustná, pretože v prípade, že určitá oblasť bola harmonizovaná na úrovni celej Európskej únie, sa vnútroštátne opatrenia v tejto oblasti majú posudzovať s ohľadom na ustanovenia tohto harmonizačného opatrenia, a nie s ohľadom na ustanovenia Zmluvy o fungovaní Európskej únie.
- 31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že každé vnútroštátne opatrenie v oblasti, ktorá bola na úrovni Únie harmonizovaná vyčerpávajúcim spôsobom, sa nemá posudzovať s ohľadom na ustanovenia primárneho práva, ale s ohľadom na ustanovenia tohto harmonizačného opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2003, Deutscher Apothekerverband, C-322/01, Zb. s. I-14887, bod 64 a citovanú judikatúru). Ako však vyplýva z odôvodnenia 9 a z článku 3 ods. 9 smernice 2005/29, toto ustanovenie harmonizačného opatrenia presne stanovuje, že v súvislosti s finančnými službami smernica 2005/29 nevykonáva úplnú harmonizáciu a členským štátom ponecháva priestor na rozhodovanie, avšak pri dodržaní Zmluvy.
- 32 Vnútroštátna právna úprava, ako je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá sa podľa svojho znenia uplatňuje bez rozdielu na belgické hospodárske subjekty a na hospodárske subjekty iných členských štátov, vo všeobecnosti môže patriť medzi ustanovenia týkajúce sa základných slobôd zaručených Zmluvou len vtedy, ak sa uplatňuje na situácie, ktoré súvisia s obchodom medzi členskými štátmi (pozri rozsudky z 1. júna 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez, C-570/07 a C-571/07, Zb. s. I-4629, bod 40, ako aj z 10. mája 2012, Duomo Gpa a i., C-357/10 až C-359/10, bod 26 a citovanú judikatúru).
- 33 V prejednávanej veci však nemožno vylúčiť, že podniky so sídlom v iných členských štátoch než v Belgickom kráľovstve môžu mať záujem predkladať v Belgicku viazané ponuky zahŕňajúce aspoň jednu finančnú zložku, ako sú ponuky predmetné vo veci samej.
- 34 V dôsledku toho treba preskúmať, či všeobecný zákaz viazaných ponúk, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou, je v súlade s článkom 56 ZFEÚ.

- 35 Pokiaľ ide o vecnú stránku, z ustálenej judikatúry vyplýva, že slobodné poskytovanie služieb stanovené v článku 56 ZFEÚ vyžaduje nielen vylúčenie akejkoľvek diskriminácie voči poskytovateľovi služieb na základe jeho štátnej príslušnosti alebo okolnosti, že je usadený v inom členskom štáte, ale aj odstránenie všetkých obmedzení, i keď sa uplatňujú bez rozdielu na vnútroštátnych poskytovateľov a poskytovateľov z iných členských štátov, pokiaľ môžu zabráňovať činnosti poskytovateľa so sídlom v inom členskom štáte, kde legálne poskytuje obdobné služby, sťažovať ju alebo ju robiť menej atraktívnou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. februára 2001, Analir a i., C-205/99, Zb. s. I-1271, bod 21, ako aj z 15. januára 2002, Komisia/Taliansko, C-439/99, Zb. s. I-305, bod 22).
- 36 Takýto zákaz dotknutý vo veci samej, ktorý je stanovený v článku 72 ods. 1 zákona zo 6. apríla 2010, môže robiť menej atraktívnym poskytovanie finančných služieb na belgickom území pre podniky so sídlom v iných členských štátoch, ktoré chcú predkladať viazané ponuky, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou. Tieto podniky totiž nemôžu tieto ponuky predkladať na belgickom trhu a navyše sú povinné overiť, či sú tieto ponuky v súlade s belgickým právom, zatiaľ čo v iných členských štátoch takýto postup nie je potrebný.
- 37 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že obmedzenie slobodného poskytovania služieb možno pripustiť len vtedy, ak sa ním sleduje legitímny cieľ zlučiteľný so Zmluvou a možno ho odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu, pokiaľ je spôsobilé zaručiť uskutočnenie cieľa, ktorý sleduje, a nepresahuje rámec toho, čo je potrebné na jeho dosiahnutie (pozri najmä rozsudok z 18. decembra 2007, Laval un Partneri, C-341/05, Zb. s. I-11767, bod 101 a citovanú judikatúru).
- 38 Ako to vyplýva z názvu zákona zo 6. apríla 2010, cieľom jeho článku 72 je v prejednávanej veci ochrana záujmov spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je uznaná judikatúrou ako naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý môže odôvodniť obmedzenie slobodného poskytovania služieb (pozri rozsudky z 15. decembra 1982, Oosthoek's Uitgeversmaatschappij, 286/81, Zb. s. 4575, bod 16, ako aj zo 4. decembra 1986, Komisia/Francúzsko, 220/83, Zb. s. 3663, bod 20).
- 39 V súvislosti s primeranosťou článku 72 zákona zo 6. apríla 2010 treba na jednej strane konštatovať, že finančné služby sú komplexné a predstavujú osobitné riziká, v dôsledku čoho spotrebiteľ nemá vždy dostatočné informácie. Na druhej strane viazaná ponuka sama osebe môže u spotrebiteľa navodiť dojem cenovej výhody. Z toho vyplýva, že viazaná ponuka, ktorej jedna zložka je finančnou službou, predstavuje zvýšené riziko nedostatku transparentnosti, pokiaľ ide o podmienky, cenu a presný obsah uvedenej služby. Takáto ponuka preto môže spotrebiteľa uviesť do omylu, pokiaľ ide o skutočný obsah a reálne charakteristiky ponúknutej kombinácie, a zároveň ho zbaviť možnosti porovnať cenu a kvalitu tejto ponuky a zodpovedajúcich plnení iných hospodárskych subjektov.
- 40 Za týchto podmienok môže právna úprava, ktorá zakazuje viazané ponuky zahŕňajúce aspoň jednu finančnú službu, prispieť k ochrane spotrebiteľa.
- 41 V súvislosti s proporcionalitou obmedzenia treba uviesť, že článok 72 ods. 2 zákona zo 6. apríla 2010 povoľuje výnimky zo všeobecného zákazu viazanej ponuky, ktorej aspoň jedna zložka je finančnou službou. Existencia týchto výnimiek znamená, že belgický normotvorca vychádzal z toho, že v určitých prípadoch nie je potrebné chrániť spotrebiteľa vo väčšej miere.
- 42 Z toho vyplýva, že všeobecný zákaz viazaných ponúk, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou, ako je stanovený v článku 72 zákona zo 6. apríla 2010, nepresahuje rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie vyššej úrovne ochrany spotrebiteľa uvedenej v smernici 2005/29, presnejšie na ochranu ekonomických záujmov spotrebiteľa v oblasti finančných služieb.

- 43 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takému ustanoveniu členského štátu, ako je ustanovenie dotknuté vo veci samej, ktoré s výnimkou prípadov taxatívne vymenovaných vnútroštátnou právnou úpravou stanovuje všeobecný zákaz viazaných ponúk predkladaných spotrebiteľovi, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou.

O trovách

- 44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 3 ods. 9 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), ako aj článok 56 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia takému ustanoveniu členského štátu, ako je ustanovenie dotknuté vo veci samej, ktoré s výnimkou prípadov taxatívne vymenovaných vnútroštátnou právnou úpravou stanovuje všeobecný zákaz viazaných ponúk predkladaných spotrebiteľovi, ktorých aspoň jedna zložka je finančnou službou.

Podpisy